

afgørende Maade faaet bekræftet, at den Følelse, som i sin Tid — og dengang maaske ret uoverlagt — drev mig bort fra Hovedstadslivet, bundet dybt i min Natur. Jeg har derved fundet mere Sammenhæng i mit Liv, og alene i dette er der en stor Tilfredsstillelse. Det er da ikke, som jeg undertiden i mismodige Øjeblikke har troet, det blinde Tilfælde, der har raadet for min Skæbne. En indre, skjult Magt, hvilken det nu er, har haft Styret over min Livsbaad, selv naar denne tilsyneladende har drevet om for Vind og Vove, — det har jeg da ogsaa før meget tydelig følt. Jeg vil nu tro paa, at naar jeg blot vedblivende lader dette (om jeg saa maa sige) avtomatiske Styreapparat bestemme Kursen, kommer jeg nok tilsidst derhen, hvor jeg skal. — I ser mig altsaa snart hjemme igen. Maaske vil du spørge, hvorfor jeg ikke lige saa godt kommer straks, da min oprindelige Hensigt med Rejsen dog er opgivet; og jeg maa da tilstaa, at det er en vis Skamfølelse, der holder mig tilbage. Jeg forlod dig med saa store Løfter og kommer saa sørgelig tomhændet tilbage. Men jeg veed, du vil være overbærende; og synderligt meget længer holder jeg det heller ikke ud her. Jeg længes usigeligt.» —

Samme Dag, som han om Morgenens havde afsendt dette Brev, sad han i en af Eftermiddagstimerne ved et Kafevindu paa Hjørnet af Østergade og Kongens Nytorv og læste i en Avis, da